

XV.

Họ đạo nhỏ, nghèo nàn, quê mùa và lam lũ, suốt mấy tuần qua hầu như căng thẳng từng giờ.

Từ khi nhóm bảy người lạ mặt xuất hiện, họ đạo đã mất đi sự yên tĩnh xưa nay.

Người ta gieo vào đầu óc của giáo dân thô sơ ở đây rằng, người lãnh đạo họ là Kỳ Sơn, sống hai mặt, giả tu hành... rồi người ta nhất quyết làm cho được cái điều mà người ta gọi là “lột mặt nạ” kẻ giả nhân giả nghĩa ấy.

Trừ một số giáo dân ít đến nhà thờ tin lời nhóm “giáo dân quậy” đó, còn thì hầu hết mọi người vẫn kính trọng, tin tưởng và thương mến Kỳ Sơn rất mực, qua việc làm, phong cách, sự đạo đức và sự có mặt thường xuyên của anh bên cạnh những người nghèo khổ không phân biệt lương giáo.

Dù chao đảo tốt cùng, Kỳ Sơn vẫn kiên trì trong chức vụ, ngày hai buổi mở cửa đóng cửa nhà thờ, đánh chuông, chăm sóc nhà Chúa tươm tất, dạy giáo lý, dạy một lớp mẫu giáo, một lớp xóa nạn mù chữ, tập hát cho ca đoàn, gặp gỡ và giải quyết mọi nhu cầu tinh thần cho giáo dân, giảng dạy cho họ đạo, và nhất là đi thăm giúp đỡ những ai bệnh hoạn nghèo khổ... anh hiện diện giữa nơi thôn quê nghèo khó này như một ngọn đèn ấm áp tình người, soi sáng và hướng dẫn mọi người đang cần đến anh.

Các ông biện thay nhau đến thăm hỏi Kỳ Sơn, và thường hội họp để tìm biện pháp đối phó với nhóm “giáo dân quậy”.

Có một lần, các ông làm đơn gửi về tòa giám mục để phân trần. Họ cầm lá đơn đến đề anh cho phép, các ông nói:

- *Thưa Thầy chúng tôi làm đơn trình lên đức cha, xin thầy coi qua.*

Đọc xong, Kỳ Sơn suy nghĩ rồi nói:

- *Theo ý quý bác thì đơn này để làm gì?*

Một ông hăng hái trả lời:

- *Xin đức cha hiểu và đừng “đổi” thầy đi nơi khác.*

Kỳ Sơn cười:

- Nếu đức cha thấy con ở có lợi cho họ đạo, thì ngài chẳng bao giờ chuyển dời con đi, ngược lại, nếu con vô ích cho mọi người ở đây, người sẽ đổi con đi tức khắc, cho nên việc làm đơn là không cần thiết.

Nhìn các ông, Kỳ Sơn nói tiếp:

- Còn “giáo dân quây” thời nào và ở đâu cũng có. -Anh hít vào thật sâu như thu hết can đảm để nói- họ chỉ nhắm vào cá nhân con chứ không có ý quây họ đạo này. Nếu ngày nào con còn thấy mình xứng đáng với chức vụ và sự tin yêu của giáo dân, con còn ở lại, ngày nào con thấy bất xứng, con xin rút lui. Việc làm đơn chỉ thêm bận lòng đức giám mục mà thôi.

Dù phục lý, nhưng các ông biện vẫn cảm thấy âm ức! Cứ lo sợ Kỳ Sơn bị “đổi” đi nơi khác, rời bỏ họ.

Ba tuần sau khi sự việc xảy ra, có một nhóm ba người đến thăm Kỳ Sơn. Một tuần khác lại có nhóm hai người khác cũng đến thăm. Vài hôm sau lại có một nhóm khác bốn người, rồi một nhóm sáu người cũng đến thăm sau đó vài hôm... tất cả đều là người lạ mặt Kỳ Sơn chưa một lần quen biết, tuy mục đích đến thăm hỏi, nhưng thái độ của họ có vẻ không thành thật, hàm chứa một ý tứ dò xét. Thường là họ đến chốc lát rồi ra đi. Kỳ Sơn hơi bực mình nhưng vẫn luôn giữ một thái độ hết sức bình tĩnh và vui vẻ đón tiếp, ân cần trả lời những câu hỏi đôi khi có vẻ ngớ ngẩn của họ. Cứ mỗi lần như thế các ông biện gọi nhau đến như muốn bảo vệ cho anh. Các ông tụ họp ở sân nhà thờ, theo dõi cho đến khi khách ra về hẳn mới thôi.

Kỳ Sơn sẽ bị căng thẳng phát điên, nếu tình trạng trên không được chấm dứt bằng một phái đoàn do tòa giám mục gửi đến, gồm một linh mục có tuổi và một thầy phó tế bên cạnh đức giám mục.

Thôi thì việc gì phải đến cũng đã đến! Một phái đoàn chính thức mà Kỳ Sơn vừa mong muốn vừa hồi hộp chờ đợi bấy lâu chứ không phải những nhóm này nhóm nọ mà hành tung và lời nói mờ ám; cũng không phải những lá thư nặc danh nội dung khuyên anh nên hoàn tục hoặc nên rời bỏ nhiệm sở. Anh cần được yên tâm bởi một kết luận cụ thể, dứt khoát và phản ánh đúng sự thực từ phía bề trên của anh, giúp anh thoát ra cho sớm, khỏi tình trạng bối rối do dự này.

Hai vị đến, sau khi cho anh xem giấy ủy nhiệm của đức giám mục, đã ở lại với anh trong vòng hai tuần, cùng ăn, cùng ngủ, cùng làm việc với anh, vừa đi ra thôn xóm thăm hỏi, thảo luận, và nghe ngóng quan sát giáo dân của anh một cách rất cẩn thận.

Vì có linh mục đến thăm và lưu lại lâu, nên hằng ngày có thánh lễ, giáo dân họ đạo lễ thường khao khát được đi lễ, xưng tội, rước lễ, nghe giảng dạy, nên họ đi rất đông, sinh hoạt sôi nổi hẳn lên. Tuy nhiên cũng không ngăn cản họ âu lo sợ sệt rằng sẽ có sự thay đổi nào đó, nên từng nhóm, từng nhóm giáo dân ưa tụ họp bàn tán.

Khi đã hết hai tuần, đến ngày chúa nhật kế tiếp, cha sở ở họ đạo chính là Tân Lâm, linh mục N.C.Thọ, có trách nhiệm trên họ đạo Mỹ Phong cũng đến. Lâu nay cha sở vẫn im lặng mặc dù giáo dân Mỹ Phong có cử người đến trình bày, riêng Kỳ Sơn cũng có đến đôi lần để xin ý kiến, nhưng thấy vấn đề tế nhị và phức tạp không thể ngày một ngày hai giải quyết ổn thỏa, nên cha cứ khuyên mọi người hãy cùng với cha, bình tĩnh sáng suốt chờ đợi, riêng với Kỳ Sơn cha tỏ lòng thông cảm, an ủi, nâng đỡ và hay gửi quà đến cho anh, khi thì một giỏ trái cây, khi thì vài cái bánh, khi thì xà bông tắm, đôi khi cả ít tiền nữa, vì cha tin cậy và mến phục anh, nên cha im lặng để tìm cho ra cách giải quyết mà không gây oan sai, gây thất thiệt về ai, chứ không phải giữ một thứ im lặng ba phải hay nhu nhược.

Hôm nay cha sở N.C.Thọ được hai vị đặc phái của đức giám mục mời đến để tham gia phiên họp giữa đại diện tòa giám mục và giáo dân họ đạo của cha, để tìm một kết luận thỏa đáng về Kỳ Sơn, vì thế nên cha mau mắn đến ngay.

Phiên họp được thông báo cho giáo dân trước đó ba ngày, sẽ được tổ chức vào hôm nay, chúa nhật mười bảy quanh năm.

Chưa đến 9 giờ sáng giờ khai mạc như dự định, nhưng giáo dân Mỹ Phong đã tập họp có vẻ như đủ mặt không thiếu một ai. Quả thế! Không vắng bóng ông biện ông giáp nào, giáo dân đông chật ních sân nhà thờ như là đang trong một ngày lễ lớn nhất.

Sân nhà thờ có chật chội thật, số người có đông đúc thật, nhưng đồng loạt tụ họp trong trật tự và nề nếp, hình như bằng một thứ trật tự bất thường, lạ kỳ, bởi xem cái cách họ nói cười kín đáo, cử chỉ có vẻ gì đó miễn cưỡng, uể oải và ôn hòa, ai để ý kỹ hơn thì phát hiện ra không khó là do họ bị trạng thái tâm lý căng thẳng xâm chiếm.

Cuộc họp được tổ chức trước nhà thờ mái tôle nhỏ bé và nghèo khổ của họ đạo. Các ông biện chỉ huy đám thanh niên khuân xếp ghế ra sân cho giáo dân ngồi. Họ làm việc không phấn khởi, không ồn ào, nhưng nhã nhặn và chịu đựng.

9 giờ, cuộc họp được bắt đầu.

Trên bàn chủ tọa linh mục đại diện tòa giám mục ngồi giữa, cha sở và thầy phó tế ngồi hai bên, Kỳ Sơn vắng mặt. Bàn trải khăn trắng kê dưới mái tôle tiền đình nhà thờ.

Sân nhà thờ có nhiều bóng cây che mát tạm đủ cho số giáo dân khoảng 500 người đại diện cho số 800 giáo dân theo thống kê; gần phân nửa giáo dân ngồi trên các băng ghế, số còn lại đứng, hoặc ngồi dưới đất; chẳng ai tranh nhau cái gì cả. Các ông biện ông giúp được mời ngồi hai dãy ghế đầu của giáo dân, được kê gần bàn chủ tọa.

Vì ở ngoài nhà thờ, vì thói quen và có lẽ cũng vì căng thẳng nên hầu hết cánh đàn ông phì phà thuốc lá, họ vắn và hút liên tục, gần giống như để khóa lấp sự căng thẳng chờ đợi kết quả. Các bà thì nhai trầu không nghĩ.

Cả bàn chủ tọa đều mặc áo dòng đen, tạo ấn tượng nghiêm túc, có phần nặng nề và trọng đại.

Trước tiên cha sở mời mọi người cầu nguyện bằng kinh Đức Chúa Thánh Thần truyền thống, kinh Lạy Cha, kính Mừng và Sáng Danh để khai mạc.

Cầu nguyện xong cha sở giới thiệu:

- Thưa anh chị em, xin hân hạnh giới thiệu với anh chị em cha Lê Xuân Tước, cha chính giáo phận đặc trách khối Giáo dân, người vừa là cha sở họ Thạnh Lộc, người được đức cha cử đến đây gặp gỡ anh chị em.

Giáo dân nhìn nhau bối rối bởi không biết có nên vỗ tay hay không, vì cha chính ở với họ đã hai tuần.

Cha sở tiếp:

- Còn đây –cha sở hướng về vị trẻ nhất- thầy phó tế Phạm Minh Trường, chương án tòa giám mục, bên cạnh đức cha, cũng do đức cha cử đến gặp gỡ anh chị em.

Giáo dân vẫn im lặng.

- Còn tôi –cha sở tiếp- anh chị em quá biết, tuy ở xa nhưng vẫn cùng với thầy Mạch Kỳ Sơn lo cho anh chị em, tôi cũng được gọi đến tham dự theo đúng giáo luật với tư cách dự thỉnh.

Im lặng một vài giây, cha sở lại nói:

- Mục đích buổi họp hôm nay là để tòa giám mục qua hai vị đây, tiếp xúc và lắng nghe nguyện vọng của anh chị em về tình hình của họ đạo. Bây giờ tôi xin nhường quyền chủ tọa cho cha chính địa phận:

Cha sở nói xong ngồi xuống ghế:

Cha chính vẫn ngồi, giọng ngài không to, nên giáo dân xích lại gần hơn:

- Từ hơn ba tháng qua, có nhiều thư từ, đơn thưa, tờ trình... gửi về tòa giám mục, kèm theo đó là những dư luận, nguồn tin từ nhiều phía, làm Đức cha lo âu.

Ngài hắng giọng:

- Tuy nhiên, để cho có một kết luận thật công bình, tôi xin nói rõ, tất cả những thư từ... ấy nói về thầy xứ Mạch Kỳ Sơn của anh chị em, tòa giám mục cử tôi và thầy phó tế đến để xem và nghe chính anh chị em, là những người trực tiếp gần gũi với thầy, để biết ý kiến, nhận xét và nguyện vọng của anh chị em, tòa giám mục mới có đủ chứng lý mà quyết định.

Ngài nhìn mọi người:

- Không có gì quan trọng lắm đâu! Chỉ là việc gặp gỡ để mong ở ý kiến của anh chị em mà dễ dàng quyết định, cốt vinh danh Chúa và ích lợi cho anh chị em, một Giáo hội sống động.

Cha lớn tiếng hơn:

- Vậy tôi kêu mời anh chị em, hãy giúp đỡ chúng tôi bằng những ý kiến chân thành.

Ngài im lặng dò xét mọi người.

Giáo dân cũng im lặng một cách nặng nề, thỉnh thoảng họ thì thầm với nhau, một số bà mau nước mắt, lấy khăn lau vụng trộm.

Cha chính nhìn bao quát, cha kêu gọi:

- Tôi lắng nghe anh chị em, ai có nguyện vọng gì, xin cứ trình bày.

Một ông Biện tuổi trên 50, đứng dậy nóng nảy nói:

- Thưa quý cha quý thầy, họ đạo chúng con đang yên lành có gì một số “giáo dân quậy” tới đây phá rối họ đạo chúng con, xin quý cha quý thầy giải quyết chuyện đó trước đã!

Cha chính trả lời:

- *Đó chính là điều làm cho tòa giám mục băn khoăn, mới cử chúng tôi đến đây xem xét và tìm biện pháp cắt đi sự bất ổn ấy.*

Một anh giáo dân từ đằng xa, bước lên vài bước, anh còn nóng nảy hơn:

- *Chẳng lẽ tòa giám mục không có cách nào ngăn chặn bọn ấy; còn nếu không, thà cứ “đổi” thầy Kỳ Sơn đi nếu thầy có lỗi, hơn là để họ đạo rối rắm hoài!*

Giáo dân ồ lên phản đối. Một phụ nữ trẻ lên tiếng:

- *Ý! Đâu có được! Không đổi thầy Kỳ Sơn đi đâu hết! Thầy không có lỗi.*

Một nhóm giáo dân ở cánh trái cũng đứng lên lớn tiếng phản đối:

- *Không đồng ý đổi thầy Kỳ Sơn!*

Cha chính ra hiệu trật tự, ngài ôn tồn:

- *Phải! Đổi thầy Kỳ Sơn đi là chuyện dễ, nhưng không phải chúng tôi đến cốt làm chuyện đó, chỉ tìm hiểu căn kẽ mà giúp cho thầy ấy và cho anh chị em, tức là làm sáng tỏ mọi việc.*

Một ông biện có tuổi đứng lên, nhìn hết giáo dân một lượt, ông nói:

- *Xin anh chị em đừng nóng nảy mà vô lễ với đáng bề trên, cứ từ từ, chuyện đâu còn có đó.*

Quay về bàn chủ tọa ông nói:

- *Thưa quý cha quý thầy, tất cả chẳng qua ý chúng con là, muốn yên ổn giữ đạo, xin giúp chúng con đem mọi việc ra cho rõ ràng, kéo tội nghiệp thầy Kỳ Sơn cứ bị quấy rối hoài mà cả chúng con cũng chẳng được an.*

Cha sở không nhin được, dù ngài vẫn im lặng từ đầu:

- *Đúng đây anh chị em! Ngay từ đầu, cha chính, thầy phó tế và tôi cũng đều muốn làm rõ mọi chuyện, để họ đạo được trật tự lại để làm ăn và giữ đạo cho tốt đẹp thôi.*

Cha chính tiếp lời:

- Vì vậy biết bao đơn từ.... gửi đến tòa giám mục, thư thì tố cáo, thư thì bênh vực. Bằng chứng bên tố cáo cũng hay, bằng chứng bên bênh vực cũng thật là vững chắc. Về hạnh kiểm và tác phong xưa nay của thầy Kỳ Sơn thì các giáo sư tiểu và đại chủng viện đều rất tin tưởng, chúng tôi chỉ còn muốn biết một điều là anh chị em thấy thầy ra sao, vì thầy ấy ở bên anh chị em, để chúng tôi tìm ra mọi lý lẽ một cách công khai sáng sủa.

Ông biện già râu tóc bạc phơ đứng lên:

- Tất cả chúng con đều quý mến và kính phục thầy; thầy không làm điều gì sai trái hết.

Một ông biện dáng vóc to lớn nhưng hiền lành phát biểu:

- Thầy sống gương mẫu và giúp đỡ chúng con tận tình lắm kính thưa cha!

Một bà vai vạt khăn, miệng nhai trầu cướp lời:

- Thầy của chúng con không đi đâu, không làm điều gì xấu như bọn “giáo dân quậy” đặt điều. Chúng con biết rõ lắm!

Cha chính ôn tồn:

- Được! Nhưng người ta nói rằng đã thấy thầy Kỳ Sơn thường lên thành phố quan hệ nam nữ, mất tác phong tu sĩ, thì anh chị em nghĩ sao?

Một phụ nữ đứng phát dậy la lớn:

- Tâm bậy! Đặt chuyện! Người giống người thì sao?

Một ông biện ra dấu cho chị đừng vô lễ, ông nói:

- Chúng con ở đây tin nhất định là không có chuyện đó. Nếu thầy của chúng con có, thì chúng con phải biết một cái gì đó chứ!

Ông biện dáng gầy nhom này bình tĩnh hơn khi mọi người tỏ vẻ ủng hộ, ông tiếp:

- Chúng con gồm một số rất đông mà! Chứ đâu phải ít! Qua mắt người này làm sao qua mắt được người kia? Nếu thầy đi thành phố thường xuyên như bọn họ đã từng nói với chúng con, chúng con xin trả lời rằng: Vậy thì ai ở đây để có mặt sáng chiều hằng ngày, mở cửa, đóng cửa nhà thờ, đánh chuông, đốt đèn, chăm sóc từng bình hoa chậu kiểng, từng tấm tôle miếng lá cho ngôi nhà Chúa? Ai vào đây để tổ chức đọc kinh sớm chiều, giảng dạy, suy tôn Lời Chúa,

cho chịu lễ, dạy giáo lý đủ mọi thứ lớp, dạy mẫu giáo không bỏ ngày nào, và ai tập hát cho ca đoàn lúc ban tối? Nhất là ai đi thăm và chữa bệnh cho những người nghèo nằm liệt thuộc đủ mọi thành phần cả lương lẫn giáo trong vùng này?

Giáo dân vỗ tay vang âm lên, vì từ đầu đến giờ chưa ai nói hay và hùng hồn như ông. Mọi người hể hả. Nhiều bà cười với nụ cười móm mém trong lúc vẫn luôn tay dùng khăn chặm chặm nước mắt vì cảm động.

Một ông biện từ nãy giờ có vẻ muốn nói, đứng lên:

- Chúng con là những ông biện ông giáp lui tới họp hành và bàn bạc với thầy thường xuyên, thì thầy làm sao có thể đi đâu được!

Ông lớn tiếng hơn trong khi quay về một góc sân:

- Xin hỏi bà Tám ở đây là rõ, bà là người hay lui tới với thầy Kỳ Sơn, lo cơm nước cho thầy Kỳ Sơn.

Bà Tám cười khoe hàm răng lụa thừa, vừa nhìn mọi người, rồi nhìn ông biện một cách khoái chí. Bà nói gì chẳng ai nghe được vì tiếng ồn át giọng bà, nhưng có vẻ đồng tình vì như được một người nói thay mình.

Cha chính quay sang thầy phó tế:

- Xin thầy ghi chép hết kỹ lưỡng từng lời nói, và chi tiết để tiện trình lên đức cha.

Cha chính cũng nói với cha sở nhưng cũng vừa nói với thầy phó tế:

- Tôi cũng vậy! Rất...rất yên tâm về thầy Kỳ Sơn, cha và thầy thấy thế nào? Kết thúc sớm đi chẳng? Rõ cả rồi! Ý dân là ý Trời, “vox populi, vox Dei”, chẳng có lấy ai tố cáo, cũng không có phản biện thì họp thêm làm gì!

Cha sở gật đầu:

- Mình cũng vậy! Giáo dân ở đây cứ chạy lui chạy tới, nhưng mình vẫn thản nhiên như không, vì các báo cáo của thầy ấy hằng tuần về sinh hoạt họ đạo mình nắm cả, vả lại đến đây dâng lễ hằng mỗi chúa nhật, mình nắm rõ quá đi chứ!

Thầy phó tế góp ý:

- Thừa hai cha, theo thiên ý con cũng vậy, rõ lắm rồi! Thói thường lẽ ra trong số mười người thì cao lắm chín người thương cũng phải có một người ghét, đàng này ai cũng cứ nhất mực bênh vực.

Suy nghĩ một lúc, thầy phó tế tiếp:

- Nhưng ta cũng nên làm đúng thủ tục một chút -Thầy nhìn đồng hồ đeo tay- cứ kéo dài cuộc họp thêm chút nữa với hai mục đích, một là xem có ý kiến gì ngược lại hay không cho thật chắc chắn, vừa để cho giáo dân được nói cho hả dạ, vì ít khi họ có dịp được nói với bề trên, cho họ bớt đi ảm ức.

Thầy phó tế tỏ vẻ đắn đo hơn:

- Có điều con thật không sao hiểu nổi các tấm ảnh chụp thầy Kỳ Sơn rõ như thế do các thư tố cáo gửi về, thì ai là người đóng vai thầy ấy thế?

Cha chính:

- Tôi cũng hồ đồ cái điều đó. Cha sờ với tôi xem xét thì cũng thấy lẩn cẩn.

Ngài thờ ra:

- Nhưng thôi! Ủy ban mà đức cha lập ra là cốt xem xét toàn thể vụ này, chúng ta chỉ là một tiểu tổ đặc trách đi thu thập dữ liệu từ nơi giáo dân, cố gắng phanh phui sự việc ra. Nhưng lỡ không được, thì cứ làm tròn trách nhiệm trước mắt đã! Để tường trình lên Ủy ban giám định.

Cha sờ và thầy phó tế cùng gật đầu.

Cha chính quay về phía giáo dân nói:

- Được! Chúng tôi ghi tất cả ý kiến của anh chị em. Nhưng anh chị em hãy cho chúng tôi biết, chẳng lẽ không có gì mà người ta lại dựng đứng câu chuyện lên như thế?

Tiếng ồn ào nổi lên.

Ông biện già râu tóc bạc phơ lễ phép đứng dậy và nói:

- Chúng con hội họp và bàn bạc về vụ này nhiều, chúng con nghĩ, một là do ác ý muốn báo thù, vì cha của thầy Kỳ Sơn là một võ sư. Có thể xưa đã có gây ân oán gì mà quên đi không. Hai là người ta muốn phá họ đạo. Ba là muốn phá một ông thầy tài giỏi, phá đời tu hành của một ông thầy.

Ông ngập ngừng không nhớ thêm được cái gì nữa để nói.

Một ông biện khác tiếp lời:

- *Bổn là người ta ganh ghét với họ đạo chúng con tuy nhỏ bé nghèo nàn, nhưng từ khi có thầy Kỳ Sơn về đây, chúng con tiến bộ hơn trước biết bao!*

Cha chính chưa kịp bày tỏ ý kiến gì, thì trong nhóm thanh niên, một anh có vẻ đại diện lên tiếng với một giọng sôi nổi làm ai cũng chú ý, vì giới trẻ chưa hề lên tiếng:

- *Thưa quý cha quý thầy! Thanh niên chúng con xin có ý kiến: Chuyện có được tám ảnh có thầy Kỳ Sơn hiện bây giờ người ta làm được một cách dễ dàng! Chỉ cần ghép hình là xong! Chúng con thường hay đến tiệm chụp hình nhờ họ làm mỗi khi có đám cưới, ghép đủ thứ, ghép đủ kiểu... chẳng có gì mà họ không ghép được ạ!*

Mọi người cười vang, nhóm thanh niên tự động vỗ tay âm ỉ, nhóm các cô nhìn nhóm các chàng trai rồi vỗ tay theo, trẻ em không được mời tham dự, nhưng vì tò mò len lén đi theo ngồi xen vào giữa người lớn, cứ ngóng cổ hết nhìn người này đến nhìn người kia, bây giờ được dịp cũng vỗ tay reo hò thỏa thích mà chẳng cần hiểu gì.

Thấy bầu không khí bớt căng thẳng, một cô gái có vẻ bạo dạn nhất trong số thanh nữ lớn tiếng nói:

- *Thưa cha, để thầy Kỳ Sơn lại với chúng con!*

Các cô gái được đà nhao nhao lên.

Bầu không khí trở nên vui nhộn.

Các ông các bà lớn tuổi cười nói xả hơi vừa đặc ý nhìn bọn trẻ.

Cha chính ra hiệu cho mọi người im lặng. Sau khi ổn định cha tuyên bố:

- *Thưa anh chị em! Chúng tôi hết sức cảm ơn anh chị em, đã đóng góp ý kiến, giúp chúng tôi. Vậy thì, xin anh chị em hãy yên tâm sống đạo, phát triển đức tin của mình. Phần chúng tôi, chúng tôi sẽ làm hết cách, để thầy Kỳ Sơn và anh chị em được yên ổn bên nhau.*

Ngài đứng lên.

Cha sở cất lên một bài hát: “*Hồng ân Thiên Chúa....*”. Cả khu vực nhà thờ đầy ắp người vang lên khúc hát trầm bổng rất thiết tha, ai cũng hát, ai cũng

tin tưởng, và ai cũng yêu thương, bài hát mà cha sở biết thầy Kỳ Sơn đã tập công phu cho cả họ đạo, để hát bất cứ dịp nào và bất cứ nơi nào.

Muôn lòng như một, bầu không khí bỗng trầm lắng như an bình và vui tươi.

Sau khi kết thúc, cha chính nói với cha sở và thầy phó tế:

Một con người xấu, không thể lãnh đạo một tập thể tốt cỡ này!